

s domem na ní postaveným jest osvobozen od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V důsledku tohoto nálezu vyřkl žal. úřad nař. rozhodnutím, že město jest povinno ze zaplacené již dávky v úhrnné částce 32.526 Kč 18 h, vyměřené z převodu parcel č. 2777 a 2778 smlouvou trhovou z 8. září 1923, vrátiti částku 13.045 Kč, kteráž připadá na převod parcely č. 2777. Tuto částku stanovil žal. úřad podle poměru plošné výměry parcely č. 2777 k celkové plošné výměře obou parcel společně zcizených.

Stížnost do tohoto rozhodnutí namítá, že částka, kterou jest vrátiti, měla býti vypočtena nikoli na základě plošné výměry parcely č. 2777, nýbrž tím způsobem, že se zjistí přírůstek hodnoty parcely č. 2778 a dávka na převod této parcely připadající, a tato částka se odečte od částky, která na dávku vyměřenou z obou parcel byla zaplacená.

Stížnosti nutno přisvědčiti. Nař. rozhodnutí samo jako nesporné zjišťuje, že předmětem převodu byly dva pozemky, a to pozemek č. parc. 2777, na kterém stál již v době převodu dům č. 10/c, a pozemek č. parc. 2778, který je zahradou. Když výše uvedeným nálezem nss-u bylo definitivně vysloveno, že převod parcely č. 2777 dávce nepodléhá, podává se z toho logicky již samo sebou, že nutno k tomuto převodu při výměře dávky hleděti tak, jako by se vůbec nebyl stal, a že možno stranu zatížit jenom takovou dávkou, která připadá na převod parcely dávce podrobený. Poněvadž však základem vyměření dávky je přírůstek hodnoty nemovitosti, plyne z toho, co uvedeno, že nutno vypočísti dávku, která by při samostatném vyměření byla připadla na převod dávce podrobený, tedy v daném případě na převod parcely č. 2778, podle přírůstku hodnoty u této parcely zjištěného, tuto dávku pak odečísti od částky, která stranou byla úhrnně zaplacená, a zbytek straně vrátiti. Výpočet částky, kterou jest straně vrátiti, podle poměru plošné výměry parcely osvobozené postrádá všelikého podkladu v dávkových pravidlech. Bylo proto nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 12.208.

Pojištění sociální: I. Tichý společník (podle obch. zák. č. 1/1863 ř. z.) veřejné společnosti není spolupodnikatelem ve smyslu § 8 zák. č. 221/24 Sb. — II. »Spolupodnikatelství« ve smyslu § 8 odst. 2 a § 170 odst. 1 zák. č. 221/24 Sb. nemůže býti ani pouhým faktickým vykonáváním určité činnosti, ani poměrem mandátním, zaměstnaneckým a pod.

(Nález ze dne 13. prosince 1935 č. 20.222/35.)

Prejudikatura: ad I. srov. Boh. A 11.887/35, Budw. A 10.985.

Věc: Dr. Jan Č. v P. proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. okresní nemoc. pojišťovnu v J. adv. JUDr. František Kraus z Prahy) o sociální pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebními výměrem okresní nemoc. pojišťovny v J. ze 6. února 1932 bylo firmě »Novotný Tomáš a spol.« v R. podle § 170 odst. 1 zák. č. 184/28 Sb. společně a nerozdílně s Drem Janem Č., advokátem v P., nyníjším st-lem, vyměřeno za platební období srpen až prosinec 1931 pojistné s úroky a výlohami úhrnem částkou Kč 12.376.25. Tento plat. výměr byl v postupu stolic správních posléze nař. rozhodnutím potvrzen z těchto důvodů:

V § 8 odst. 1 zák. poj. se stanoví, že zaměstnavatelem jest osoba, na jejíž vrub jsou vykonávány činnosti, zakládající pojistnou povinnost. Podle 2. odst. tohoto paragrafu jsou spolupodnikatelé spoluodpovědní za splnění povinností, uložených zaměstnavateli podle tohoto zák. Dále se stanoví v § 170 odst. 1. cit. zák., že spolupodnikatelé ručí společně a nerozdílně za pojistné. V daném případě je nesporné, že odvolatel byl tichým společníkem jmenované firmy. Tichým společníkem jest pak podle ustanovení čl. 250 obch. zák. ten, kdo se majetkovým vkladem účastní v provozování obchodní živnosti jiné osoby za podíl na zisku a ztrátě. Jde tudíž o risiko obchodního provozu tiché společnosti také na vrub tichého společníka, a proto jest tohoto považovati za spolupodnikatele ve smyslu ustanovení § 8 cit. poj. zák. Námitka, že podle čl. 257 obch. zák. ručí tichý společník věřitelům jen tehdy osobně a solidárně, když jest jeho jméno pojato do firmy, není odůvodněna, protože tato soukromoprávní norma nemá vzhledem k výše uvedenému významu v daném sporu, který spadá do oboru práva veřejného. Dále bylo konaným šetřením zjištěno, že odvolatel zasahoval účinně do vedení závodu jmenované firmy, její právní věci vyřizoval a svého času i jejími penězi plně disponoval, a tudíž také proto dlužno přiznati mu charakter spolupodnikatele ve smyslu ustanovení § 8 cit. poj. zák.»

O stížnosti uvážil nss takto:

Žalovaný úřad, jenž v nař. rozhodnutí nepřevzal odůvodnění prvé stolice, zvláště ani důvod, že st-l je spoluvlastníkem firmy, opírá své rozhodnutí o tom, že st-li přísluší charakter spolupodnikatele podle § 8 cit. zák. poj. o důvody dva. První důvod: St-l je tichým společníkem jmenované firmy a jako takový podle čl. 250 obch. zák. účastní se vkladem v provozování obchodní živnosti firmy za podíl na zisku a ztrátě, takže risiko obchodního provozu firmy jde také na vrub jeho a jest ho považovati za spolupodnikatele ve smyslu § 8 cit. poj. zák. Druhý důvod spočívá v tom, že st-l zasahoval účinně do vedení závodu firmy, její právní věci vyřizoval a svého času i jejími penězi plně disponoval.

Naproti tomu stížnost popírá, že by st-l byl zaměstnavatelem nebo podnikatelem ve smyslu §§ 8 a 170 cit. zák., a proti prvnímu důvodu brání se v podstatě takto: Pro řešení otázky, je-li kdo podnikatelem nebo spolupodnikatelem, rozhoduje, kdo převzal hospodářský výsledek práce, disponuje výrobky a platí produkční výlohy; podíl na zisku nezakládá sám o sobě vlastnost podnikatelskou. Z jednotlivých ustanovení zákona obchodního, jež uvádí, a dále z rozhodnutí ss-u Budw. 10.985 A dovozuje, že postavení tichého společníka vůči subjektu majitele firmy je postavením věřitele. Tento právní stav však nebyl změněn cit. pojišť. zákonem, ježto tento nikde neobsahuje ustanovení, že se jím ruší dosud platná ustanovení obch. zák. a zvláště o tiché společnosti.

Tuto námitku bylo uznati důvodnou. Nss již v nál. Boh. A 11.887/35 vyslovil a odůvodnil právní názor, že tichý společník podle obch. zák. č. 1/1863 ř. z. není spolupodnikatelem podle § 8 zák. č. 221/1924 Sb. Zvláště také dovodil, že tichý společník obchodníka jednotlivce nemá jiného postavení než postavení věřitele, a že majitele podniku a tichého společníka nelze ve smyslu pojmu podnikatele a spolupodnikatele klásti sobě na roveň. Zák. č. 221/24 Sb. nemá pak ustanovení, z něhož dalo by se dovoditi, že pro obor soc. pojištění má postavení to býti jiné, než v ostatních oborech. Na těchto právních názorech trvá nss i v tomto případě a odkazuje k bližším důvodům cit. nál. podle § 44 j. ř.

Arci jde v tomto případě o tichého společníka veř. společnosti, než to na věci nic nemění, neboť všechna shora uvedená ustanovení a tedy i z nich vyvozený právní názor platí pro postavení tichého společníka bez rozdílu, je-li majitelem dotčené obch. živnosti obchodník jednatel, nebo veř. obch. společnost. Proto právní názor nař. rozhodnutí, že již účast tichého společníka na zisku a ztrátě cizího obchodního podniku zakládá vlastnost spolupodnikatele pro obor soc. pojištění bez ohledu na předpisy obch. zák., jest uznati mylným a prvý důvod nař. rozhodnutí po stránce zákonnosti neobstojí.

Pokud pak běží o druhý důvod nař. rozhodnutí, jež rovněž stížnost potírá, bylo uvážiti toto:

V prvé části odůvodnění označil žal. úřad poměr mezi firmou a st-lem výslovně jako poměr tichého společníka ve smyslu čl. 250 obch. zák., čímž implicitě vyloučil existenci jinakého poměru společenského. V druhé části důvodů poukazuje žal. úřad též k tomu, že odvolatel zasahoval účinně do vedení záležitostí firmy, její právní věci vyřizoval a svého času i jejími penězi plně disponoval. Na základě těchto skutečností pak dospívá k závěru, že také proto dlužno odvolateli přiznati charakter spolupodnikatele. Vycházel-li však žal. úřad z předpokladu, že jde toliko o poměr tichého společníka k firmě, jenž vylučuje existenci jinakého poměru společenského, pak lze nař. rozhodnutí v této části vykládati jen tak, že st-l vykonával zmíněnou činnost buď jen fakticky beze smluvního podkladu nebo na základě smluvního poměru jiného než společenského (mandátního, zaměstnaneckého a pod.). Poměry takového druhu anebo faktické vykonávání určité činnosti však nemohou založiti spolupodnikatelství ve smyslu § 8 odst. 2 nebo § 170 odst. 1 cit. zák. Nejsou tedy okolnosti v druhé části rozhodnutí uváděné vůbec s to, aby založily závěr na podnikatelský poměr st-le, takže soud nemusil se ani obíratí otázkou správnosti příslušných zjištění skutkových. Podle toho ani důvod druhý nař. rozhodnutí, uváděný pro to, že st-l je v daném případě spolupodnikatelem, neobstojí. — — —

Č. 12.209.

Stavební právo (Morava). — Řízení správní. — Řízení před nss-em: Proti rozhodnutí okresního úřadu, jímž bylo vysloveno, že nastal případ devoluce podle § 136 a), II., č. 2 mor. stav. řádu, je přípustno odvolání k zemskému úřadu.

(Nález ze dne 13. prosince 1935 č. 20.225/35.)